
6.8.-12.8.2005
Kanoottivaellus
Punkaharju – Sulkava
kavtsi

Kanoottivaellus Punkaharju – Sulkava
6.8.-12.8.2005

Suomi Päästä Päähän –projekti jatkui elokuussa leppoisaksi tarkoitetulla viikon melontaosuudella. Tavoitteenahan oli meloa Punkaharjulta Puumalaan, vaan toisin kävi. Sinnikkään, voimakkaan tuulen vuoksi retkisuunnitelmat muuttuivat oleellisesti. Tyynempää keliä odotellessa pidettiin pitkiä ruokailu- ja yöpymistaukoja ja lopulta meloimme myötätuulessa Sulkavalle. Parhaimpia muistoja retkestä ovat Pihlajaveden kauniit maisemat, komeat kalliorannat ja saarten sokkelot sekä ennen kaikkea kannustavat ja iloiset retkikumppanit.

Ulla

Sunnuntai 7.8.

Puoli kuudelta (5:30!) joku meni uimaan. Se joku oli Tarja. Siitä eteenpäin touhuttiin tehokkaasti ja säädettiin kajakkien sisältöä. Joitakin vesikanikoita jäi autoihin Seleniusten pihaan koska Saimaan vettä mainostettiin juomakelpoiseksi..

Seleniuksen herrasväki tarjosi koko porukalle aamiaisen: puuroa, kahvit, teet, mehut, graavia, sayustettua siikaa (tietenkin Inarista) sekä hilloja (tietenkin Inarista) sokerilla ja ilman. Että semmoinen herrasväki.

Säätäminen loppui ajallaan ja vesillä oltiin n. klo 8 (huom: sunnuntaiaamuna). Lähtöpaikka oli Enänniemi, siitä suunnattiin kohti Punkasalmen siltaa. Tuuli puhalsi reippaasti kaakosta ja ensimmäinen lahti oli varsin kuoppainen.

Tuuli yltyi ja aallokko isoni. Saatiin kauhoa oikein olan takaa, sananmukaisesti. Useita naishenkilöitä kastoi takamuksensa veden läiskähtäessä voimalla aukkopeitteen reunaan. Joku naishenkilö kokeili rantautumista aika syvän veden kautta.

Sitkeästi keikuttiin katsomaa Suomen Salpaan eli Salpalinjaan kuuluvaa konekivääribunkkeria. Rääsikkörannasta kivuttiin saaren yli bunkkereille, jonka ”pihalla” saatiin päivän sivistys eli kuunneltiin Esan esitelmä.

Keikuttiin eteenpäin. Muutama kilsa ennen suunnitelman mukaista ruokataukopaikkaa keikunta kävi niin hillittömäksi, että maastouduttiin erään pienen lahden kivikkoiseen pohjukkaan. Syötiin sapuskat ja jälkiruuaksi mahantäydeltä mustikoita.

Tuuli yltyi aina vaan. Tuulimittarilla saatu korkein lukema oli 9 m/s. Lähtöä lykättiin tunnilla ja kaikki saivat vähän ”aikaa itselle”. Aika moni nukkui, joku luuttusi inkkarin pohjaa sinne kertyneellä vedellä, jossakin pelattiin Villisorsaa. Villisorsassa jaetaan vain yksi kortti kullekin pelaajalle, koska tuulessa on hankala käsitellä useampia. Joku ripusti koko garderoobinsa kuivumaan. Joku syötti inkkarissa istuvaa sorsaa.

Kun tuulimittari näytti ”enää” 6 m/s, pukattiin venhot vesille. Ja voi onnea! Tuuli päätti tyyntyä ja löysäilimme mukavasti suunniteltuun leiripaikkaan Mustasaareen jännittävän Sauvasalmen läpi. Leiripaikka oli todellinen paratiisi kaikkien päivän rääsiköiden jälkeen: hiekkaranta ja rantatontteja!

Matkaa kertyi GPS:n mukaan 27 km, mutta jos huomioidaan korkeuserot aallon harjalta pohjaan niin PALJON enemmän. / Hieno päivä toivoo Ripsi Väsykäsi

Maanantai 8.8.

Alkuyöstä satoi jonkin aikaa vettä, joten aamulla oli sangen kosteaa. Lisäksi yö oli tosi lämmin, lähes kuuma; makuupussin lieve oli vain hiukan harteilla.

Aamuaskareet vielä hieman opettelutti, että mistä löytyy mitäkin ja mitä pannaan mihinkin tynnyriin ja nyssykkään. Veneen pakkaaminen meni jo ihan nopeasti, kun Ulla oli edellisenä aamuna opettanut Tarjaa ja minua hyvin ko. asiassa.

Aamuauringon paisteessa lähdettiin yhdeksän aikaan melomaan hienoisessa myötätuulessa kohti Kongonsaaren eteläpäässä olevaa, Salpalinjaan kuuluvaa luolaa. Sille saavuttuamme meni vähän aikaa, että saatiin kaikki kulkupelit ja niiden kuljettajat rantaan. Luolaan mentiin otsalamput otsallamme, mutta ei se niin kovin pimeä ollutkaan. Siihen oli tehty kolme aukkoa, kaksi järvelle ja yksi sisämaahan päin. Ripsi soitti meille muutaman kauniin laulun luolassa. Akustiikka oli kuulemma hieman kuiva, vaikka meistä siellä oli kosteaa.

Edelleen hienoisessa myötätuulessa jatkettiin, mikä tuntui eilisen kovan sivulaitaisen jälkeen aivan ihanalta. Taivas meni ohueen pilveen mutta lämmintä oli. Kongonsaaren laitaa seurattiin leppoisaa vauhtia eteenpäin. Iso-Haukisaareen rantauduttiin pitämään maataukoa evästellen.

Maatauon jälkeen melottiin edelleen samaan suuntaan, kunnes edessä alkoi häämöttää upean näköinen hiekkaranta ja virallinen venesatamapaikka. Rantaa riitti hyvin meidän laivastollemme maihinnousuun ja hyviä telttapaikkoja vaikka kuinka paljon. Ja mustikoita!

Pystytimme teltat ja levittelimme kosteat tavarat ja vaatteet kuivumaan auringonpaisteeseen ja tuuleen, mikä alkoi hiljalleen nostaa voimaansa. Lounaan jälkeen nukuttiin ihanat päiväunet teltassa honkien huminoidessa ympärillämme.

Puoli neljän aikaan viittä vaille koko porukka lähti iltamelonnalle laineiden nyt jo lyödessä voimakkaasti rantaan. Käytiin Tarjan kanssa mustikassa, minkä jälkeen menin rantaan inkkariimme kirjoittamaan tätä päiväkirjaa. Aurinko paistaa lähes kuumasti, laineet lyö kohisten rantaan, mitä muuta voisi toivoa lomapäivältä Suomen kesässä. Käsivarsien väsymyskin eilisen päivän ponnisteluista alkaa hieman helpottaa. Sandrallakin on tainnut olla rankkaa keikkuvalla alustalla, kun nyt vain nukkuu teltassa. / Sirpa

P.S. Muurahaiset olivat valloittaneet Irman ja Tuulikin kanootin Iso-Haukisaaren rannassa.

Mustikanpoimintaan jääneen heimosiskon puolesta pari sanaa iltaretkestämme: Aluksi suunnattiin myötäiseen puikkelehtien saarien välistä ja ihmetellen valtavia rantakallioita. Kaukaan Väärä –nimisen saaren pohjukassa pidettiin kelluntataukoa ennen kuin suunnattiin takaisin päin. Aluksi tosin tehtiin pieni koukkaus ihailemaan Pihlajaveden aaltoja, mutta niihin ei onneksi tutustuttu sen lähemmin. Tuuli oli tyyntynyt niin paljon, että myös Mitinhiekka käytiin tarkastamassa. Sen laiturissa oli useita isoja veneitä ja muutenkaan paikka ei ollut yhtä upea kuin oma rantamme.

Vielä pari kilometriä ja neljän tunnin lenkki oli takana. Iltalenkiltä palattuamme rannalla meitä odotteli myös Paavo Immonen. Hän oli soudellut mökiltään, noin 8 km päästä meitä tapaamaan jo näin ennakkoon

Helena

Tiistai 9.8.

Lähdimme klo9:00 kuulaassa aamussa. Kiersimme Pääskyniemen. Ensimmäinen tauko oli Pihtisaaren pohjoisreunalla. Kiersimme Aarresaarten kautta Murtovedelle ja tulimme Paavo Immosen tilalle viettämään lounastaukoa.

Retki jatkui kunnon aallokossa Murtoveden yli, Petässaaren takaa Kokonselälle. Hoikkasaaren reunassa kuljimme tiheässä kaislikossa.

Kaislikossa suhisee …

Kankaissaaressa pidimme tauon, jossa tutustuimme karhun jätöksiin, ruskeaan kärpässieneen, vattu- ja mustikkamaastoon.

Matka jatkui sen jälkeen kun Ulla oli syönyt ensin ison mustikkavastan marjat, Pitkäniemen kautta Salosensalmeen

Kunnon sadekuuro yllätti meidät juuri ennen Kiviapajaan saapumista, jonka rannalla Eila oli meitä vastassa. Illaksi hän oli loihtinut upeat kakut koko porukalle. Eila ja Lahja tekevät saman SPP-osuuden pyöräillen. Melontamatka 24 km.

Irma ja Tuulikki

Keskiviikko 10.8.

Lähtö 9 jälkeen kovaan tuuleen. Lauttaa jännäsimme ts. ehdimmekö ennen sitä vai päinvastoin. Lautta voitti. Ahvionniemessä taukoilimme ja keräsimme rohkeutta ylitystä varten. Ensin Korkeasaaren eteläpäähän ja siitä Hirsipuusaaren pohjoispäähän. Kiersimme Liistonsaaren lounaiskulmaan ja menimme tauolle ruokailemaan sekä miettimään jatkoa. Tuuli etelä-kaakosta 7-8 m/s, puuskissa enemmän. Kösä kävi mittaamassa tuulen nopeuden. Marjastusta ja ruokailua. Ulla ilmoitti, että odotellaan ilta seitsemään ja lähdetään silloin mahdollisesti eteenpäin kohti Telataipaletta.

Panimme Pepa-laavun puiden väliin ja siirryimme huilaamaan. Uutisissa kerrottiin Copterlinen kopterin pudonneen mereen. Mukana 16 matkustajaa. Kuuntelimme MM-kisoja. Kova tuuli jatkui ja tehtiin päätös jäämisestä yöksi tähän ja lähdemme aamulla aikaisemmin.

Lähistöltä löytyi hyvä vadelmapaikka. Jokainen halukas sai kerättyä varmasti tarpeekseen. Loikoilua ja oleilua ajankuluksi. GPS-lukema 81,7 km. Säätä emme vain saa muutettua, joten jäämme tähän yöksi ja katsomme aamulla tilanteen uudelleen. Hyvä yötä.

kirjurina Ilkka

Torstai 11.8.05

Retkisuunnitelmamme elävät ja muuttuvat jatkuvasti - niinkuin luontokin ympärillämme. Se huojuu ja humisee ja onpa joku puu kaatunutkin, ei sentään aivan telttojen päälle. Suunnitelmat aikaisesta aamulähdöstä ovat kariutuneet. Pidämme jälleen palaverin. Telttojen välillä on jo muodostunut selvä avenueverkosto. Esa on tarkistanut sään päivystävältä meteorologilta. Tuuli on ensin idästä ja kaakosta ja siirtyy sitten etelään. Ulla tekee demokraattisen päätöksen. Lähdemme tuulen mukana kohti Sulkavaa. Matkasta tulee lyhempi, mutta turvallisempi. Edellisen päivän runsaan vadelmasadon pakkaaminen lähtiessä on hiukan ongelmallista, se kun ei ole pysynyt tiiviiksi luulemassani minigrippussissa.

Matkan teko tuulen nostattamilla aalloilla sivu- ja myötätuulessa on nautinnollista. Ihailemme mökkiä, jossa energiaongelma on ratkaistu yhdistetyllä tuuli- ja aurinkovoimalalla. Liistonsaari jää taaksemme alitettuamme sen mantereeseen yhdistävän sillan. Vai voineeko tässä saarien ja vesien sokkelossa mantereesta puhuakaan. Saavumme Vekaran lossirantaan, jossa Tuulikki jätetään maihin odottamaan hakijoitaan. Miten erinomainen asia kännykkä onkaan suunnitelmien muuttuessa. Rantakioski houkuttelee osan muustakin joukosta maihin. Vesille jääville on tarjoilu kajakkeihin; perinnemuikkuja, jäätelöä ja kahvia. Paulin yksikkö lähtee Tuulikin mukana Puumalaan, jossa osa autoistakin on. Kaksikolla jatkavat matkaa nyt Pauli ja Irma. Aamun melontanopeus on ollut Ullan mukaan 6,8 km/tunti ja Ilkan mittausten mukaan 10,8 km/tunti.

Vekaran lossin kolinan jäätyä taakse pidämme ruokatauon Säviönsaaren rinteessä Kervilänvirran rannalla. Ja sitten sivumyötäisessä kohti Sulkavaa. Pauli antaa Irmalle melontaopetusta ja meno on niin vauhdikasta että Vilkaharjua lähestyessämme heitä ei näy enää missään. Kovaan vauhtiin lienee osasyynä ollut Paulin helpotus vapautumisesta koko alkuviikon kestäneestä peräpään valvojan tehtävästä. Se oli nyt siirretty Esalle. Lyhin matka suunnitelmien mukaiselle leiripaikalle on melkein umpeenkasvaneen ruo´ikkoisen salmen kautta. Käyhän se kajakkimelakin sauvomiseen. Vilkaharjun leirikylä vaikuttaa melkein tyhjältä. Telttamaksut osoittautuvat kuitenkin niin kalliiksi että suunnitelmat muuttuvat. Jari käyttää paikallistuntemustaan ja hankkii meille uuden yöpymispaikan. Vana ruoíkkosalmen lävitse syvenee jälleen. Osa valitsee pitemmän, mutta helpomman reitin. Pauli ja Irmakin palaavat joukkoihin Vikalahden retkeltään. Rantaudumme Sulkavan venesatamaan ja majoittaudumme Alanteen hotellin tasaiselle mutta kostealle pihanurmikolle.

On nautinto käyttää sisävessaa, jossa punkkiarmeijat eivät uhkaa paljasta takalistoa. Vilkaharjulla oli ollut retkemme suurin mediatapahtuma; punkin poisto Anskun reidestä. Keijo sen tutusti ja turvallisesti suoritti punkkipihdeillään. Tapahtuma taltioitui Marsun videokamaraan ja useihin tavallisiin koko joukon seuratessa tiiviisti ja myötätuntoisesti ympärillä. Jo aikaisemmin oli sama toimenpide vähemmän julkisesti toimitettu Sirpalle. Santra-koiralta punkkeja oli jo poistettu useita. Lajin ristimme pers´punkiksi sen yleisimmän esiintymispaikan mukaan. Olisikohan ensi kesänä syytä ottaa rokotus.

Ilta sujui leppoisasti. Saunassa käytiin, lettuja paistettiin ja ravintolapalveluitakin käytettiin. Uni maistui sataman valojen varjossa. / muistiinmerkitsijänä Anja

Punkaharjulta Sulkavalle pyöräillen (Eilan ja Lahjan oheismelontaretki)

Maanantai 8.8. Punkaharju - Alatupa (32km)

Helsingistä lähdettiin vesisateessa, mutta jo matkalla sää muuttui. MM-kisojen avajaisten hurja kaatosade oli vielä tuoreessa muistissa, mutta Punkaharju komeili iltapäiväauringon helteisessä paisteessa. Tällaisesta maailmantilanteesta olimme starttaamassa polkupyöräretkeämme, me, Tanun tytär, Lahja, juuri 21 vee täyttänyt retkeily-untuvikko ja minä, Suomenkin jo melkein puoleen väliin kolunnut isin sisko. Tämä ennenkokematon kokoonpano oli syntynyt, kun kysyntä ja tarjonta olivat sopivasti osuneet kohdalleen.

Lähtöpaikkamme oli Punkaharjun kirkonkylän liepeillä, lähellä Enanniemeä, josta kavtsilais-melojat olivat startanneet jo n. vuorokautta aikaisemmin. Olin suunnitellut reittimme siten, että mahdollisimman vähän joutuisimme ajamaan vilkasliikenteisiä teitä ja meillä olisi tilaisuus tavata melojaporukka reitin varrella. Suuntasimme kirkonkylän halki Putikkoa kohti. Ensimmäinen ylämäki ja alamäki olivat koko retken pahimmat, vaikkeivät korkeuskäyriltään. Hengenahdistusta ekassa ylämäessä lisäsivät epäröivät ajatukset: onko tässä mitään järkeä, mitä tästä tulee, eksymme varmaan, mitäs jos pyörä hajoaa jne. Ensimmäisessä hiekkaisessa alamäessä pelästyin aika lailla, huomatessani, että tottumattomasti jarrua painaessa pyörä raskaine lasteineen liukui aivan holtittomasti tien toiselle laidalle. Uusi hieno matkamittarikin teki alussa tenän, vaikka mittari oli tyylikkäästi sinisävytteinen. Varmaan jotain kilometri jäi ainakin matkamittarilukemasta pois... Mutta, sinne ensi kilometreille, Putikon puskiin, jäivät myös pelkoni ja epäilyni.

Käännyimme lounaaseen, tielle no 4062 ja matkanteko nopeutui. Iloitsimme kauniista metsä- sekä peltomaisemista ja ennen kuin uskoimmekaan, olimme jo Saukonsaaren tiehaarassa.

Alatuvan maatilamatkailuyrityksestä olin varannut ensimmäisen yöpymispaikan. Alatupa osoittautui aivan idylliseksi maalaispihapiiriksi, jossa puiset karhunpojat temmelsivät nurmikolla. Muita majoittujia ei ollut, joten saatoimme valita telttailupaikan vapaasti.

Asettauduimme niin lähelle vettä kuin mahdollista. Nurmikenttä, oma uimaranta ja koristeellinen puistonpenkki olivat käytössämme. Ja vene. Illalla soutelimme Särkilahdenselällä auringon jo laskiessa. Kuikuilimme Kongonsaaren suuntaan, jossa melojat majailivat. Talon emäntä kertoi majoittaneensa usein juuri melontaporukoita. Oli kuulemma ihmetellyt, kun jollakin porukalla oli mukana jopa retkisauna kanootissa!

Lahjan edellisestä telttayöstä oli kulunut tosi pitkä aika ja hän arveli, ettei osaa nukkuakaan teltassa. Mutta makoisat unet saimme Pihlajaveden laineiden liplatuksessa. Mitä nyt aamuyöllä herättiin sorsien metelöintiin.

Onneksi ei sada ….

Tiistai 9.8. Alatupa - Kiviapaja (34 km)

Heräsimme huikean kauniiseen aamuun. Olin päättänyt, että tällä retkellä nautitaan elämästä ja kesästä. Stressiä ei järjestetä eikä minuuttipeliä pelata. Laitoimme aamupuurot verkkaisesti askarrellen puutarhapöydän äärellä. Opetin Lahjalle miten retkikeitintä käytetään. Talon emäntä hieman säälitteli meitä, kun kuuli meidän lähtevän Kiviapajan suuntaan. Mäkiä, mutkia ja irtohiekkaa on odotettavissa.

Päivä helotti täydellä terällä. Alkumatka oli vielä asfalttia, mutta Särkilahdessa käännyimme hiekkatielle no 4401 kohti Kiviapajaa. Huomattiin emännän kertoman paikkansapitävyys: koko tieosuudella ei ollut yhtään silmän kantaman suoraa. Ei lyhyttä eikä pitkää. Olimme joko menossa mutkaan tai tulossa mutkasta mäkitehosteella tai ilman. Onneksi tien pinta oli lanattu kohtuullisen hyväkuntoiseksi. Olimme sopineet, ettemme hötkyile eikä turhia riskejä oteta. Jokunen ohikulkenut auto nostatti pölypilven, mutta paljon kauheammaksi olin välin kuvitellut.

Olin sopinut, että tapaisimme melontaporukan Kiviapajalla. Saavuimme sinne, hiljaiseen lomakylään hyvissä ajoin. Siellä oli aivan hulppea hiekkaranta ja tasainen nurmikenttäinen telttailumaasto. Sain Lahjankin heittämään talviturkin Saimaaseen! Tuntui ihan kesältä. Järven selältä lähestyi hurjaa vauhtia vedenpintaa piiskaava ukkosvesiseinämä ja sen keskeltä erottui lähes yhtä hurjaa vauhtia melova Kavtsin melontaporukka. Siinä rytäkässä kaikki suunnitellut tervetuloseremoniat unohtuivat! Mutta tapaaminen sujui lopulta aurinkoisissa ja iloisissa merkeissä, sillä sade loppui yhtä nopeasti kuin alkoikin. Ja yhtäkkiä olimmekin hypänneet ”kaksin kotona” -filmistä keskelle ”mustalaisleiri muuttaa taivaaseen” -filmin uusintakuvausta. Saatiin sentään omakin teltta pystyyn ja kerittiin marjaan lähimetsikköön. Muutama mustikka ja vattu löydettiin koristelemaan pyörälaukussa kolhiintuneita kakunpohjia. Kun kinuskikastikkeella kostutettiin, saatiin tarjoilut upotettua melojien masuihin.

Keskiviikko 10.8. Kiviapaja - Vilkaharju (42 km)

Melojat ryhtyivät tekemään lähtöä ammoaikaisin ja siihen melskeeseen meidänkin telttakunta heräsi. Sää tuntui muuttuneen selvästi, hellepäivää ei ollut tiedossa. Itse asiassa, kun lähdimme polkemaan kohti Lohikoskea, tuuli puhalsi navakasti vastaan. Liekö edellisen päivän ylämäet tuntuneet pohkeissa, mutta jotensakin ylä-mäkiseltä maasto taas tuntui. Mutta matkan varren näkymät toivat monessa kohden lapsuuden maisemat mieleeni. Päätimme poiketa tutustumaan Lohikosken kirkkoon, jota Sulkavan soudun konkari, Tanu, oli kehunut näkemisen arvoiseksi.

Kirkonkäynnin aikana sää oli muuttunut hieman sateiseksi ja päätimme poiketa paikalliseen baariin. Sopivasti ruoka-aika, niinpä söimme ”oikeata” ruokaa sateensuojassa. Vatsa täynnä lähdimme ajamaan pikitietä no 438 kohti Sulkavaa. Tutkailtiin tienreunan kukkia: oliko tuo nyt kissankello vai harakankello?

Teletaipaleen kanavalla käveltiin rantaan kauhistelemaan aaltoja. Melojille oli ollut tarkoitus vilkuttaa kanavalla, kun saatiin viesti, että ovat jossakin saaressa syömässä vadelmia ja mustikoita. Pyöräilijääkin tuuli riepotteli ihan riittävästi. Meillä oli sentään maata pyörien alla. Vaahtopäiset järvimaisemat reunustivat tietä useassa kohdin molemmin puoli. Vekaransalmi ylitettiin lossilla. Vilkaharjulla, lapsuuden marjamaisemissa, oli pakko pysähtyä: jossain tässä on ollut se talo, johon ukki ja mummi ensiksi muuttivat... Ja kuinka ollakaan, ajoimme Vilkaharjun lomakylän rantaan, tuulen hurjasti tempoessa ajopelejämme ja varasimme majoituspaikaksemme retkeilymökin. Keräsimme voimia lomakylän leposohvalla Cocistellen.

Halusin, tuulesta ja pienestä tihkusateesta huolimatta, ehdottomasti käydä Hopeasaaren tutussa nuotiopaikkapoukamassa, jonne aikanaan oli monesti soudettu letun- tai makkaranpaistoon. Olipa maisema muuttunut ja puut kasvaneet! Maisemaa oli muka suojeltu muinaismuistolain perusteella, mutta paikka oli siivoton, täynnä ihmisten jättämiä roskia ja risuja. Lapsuudessani ”... meillä oli metsässä nuotiopiiri, jossa kuusten kuiske soi....” . Niin innolla lähetin viestejä tutulta nuotiopaikalta, että tekstailu tuotti ihmetystä monelle: Terkut täältä tutulta muovinpaikalta..

Torstai 11.8. Vilkaharju - Sulkava kk - Kaartilankoski - Sulkava kk (33 km)

Tuuli oli aamuun mennessä ehkä hiukan laantunut, eikä vettä juuri sadellut. Lähdimme kohti Sulkavan kirkonkylää, minun ja Lahjan isän syntymäkotipaikkaa. En ollut tätä n. 5 km matkaa pyöräillyt sitten lapsuuden. Kummasti tuntuivat välimatkat lyhentyneen! Tuossa oli Akkasen talo, pian oltiin jo Tiiteronlahdessa ja Kuumien kivien kohdalla. Tuon metsikön (jossa nyt tosin oli autokorjaamoja) halki kuljin veljieni kanssa maidonhaku matkalle Tiippanaan. Se peltinen maitokannu oli pohjastaan ihan lommoilla, kun ei muistettu aina kantojen kohdalla nostaa... Kirkko käytiin katsomassa ensimmäisenä kun kirkonkylässä oltiin (ja päästiin sisätilaan, koska oli alkanut hieman sataa). Sankarihautausmaalla otettiin Eilasta ensimmäinen nostalgiakuva ja toinen otettiin vanhan kodin ulkorakennuksen seinustalla.

Koska sade tuntui vaan jatkuvan, poikettiin matkahuollon baarin (lapsena sieltä käytiin ostamassa tsinuskia ja hopeatoffeeta). Baarissa mietin uskaltautuisinko esittäytymään perhetutulle. Ei tarvinnut esittäytyä. Uskomatonta, tunsivat sukunäön perusteella, vaikka pyöräilykypäräkin oli päässä! Jatkoimme matkaa tosi jyrkkää Uitonvirran mäkeä ylös pyöriä taluttaen. No, huh huh. Onpa ollut aikanaan kuntoa kohottava koulumatka

Jatkoimme matkaa Partalansaaren suuntaan niin sitkeästi, että aurinkokin alkoi pilkistää. Siitä innostuneena jatkoimme Sulkavan must-nähtävyyksiin tutustumista ja käännyimme hiekkaiselle sivutielle kohti Linnavuorta. Linnavuori on eräs Suomen arvokkaimmista muinaislinnoista. Jyrkkä vuori, jonka seinämä kohoaa suoraan 55 m korkeuteen Enonveden pinnasta. Siltä on merkkitulin varoteltu, konsa on vainolainen meinannut näille maille havitella. Poikkeama Linnavuorelle oli hikisen poljennan väärti: En muistanutkaan miten upeat näkymät vuorelta avautuvat.

Ilma oli mitä mainioin, <u>sininen</u> taivas ja vesi. Mahtavat kallioluolat. Täällä olin käynyt 80-luvulla viimeksi, mutta silloin tultiinkin kirkkoveneellä.

Takaisinpäin köröteltiin kauniin koivikon ja muutaman asutuksen ohi. Ainahan paluumatka tuntuu sujuvan nopeammin, kun reitti on tuttu. Niin nytkin. Kunnes pari sataa metriä ennen päätielle saapumista huomasin eturenkaan tyhjentyneen. Pumppasin - ja totesin. Eipä kestä ilma, eipä.

Ei auttanut muu kuin työntää pyörä pikitien varteen ja ryhtyä tositoimiin. Onneksi olin ottanut vararenkaan mukaan. Onneksi olin osallistunut keväällä pyöränhuoltoiltaan. Ja onneksi olin ottanut myös pyörän huoltokirjan mukaan. Niin vain ryhdyin rauhallisesti hommiin Lahjan toimiessa assistenttina. Se ihmetytti ensin, miksi ei joku ohikulkevista autoista pysähtynyt kohdalle. Kunnes tajusimme: ne varmaan luulee, että olen tiepalvelusta, kun minulla on keltainen liivi (ja niin asiantuntevat otteet).

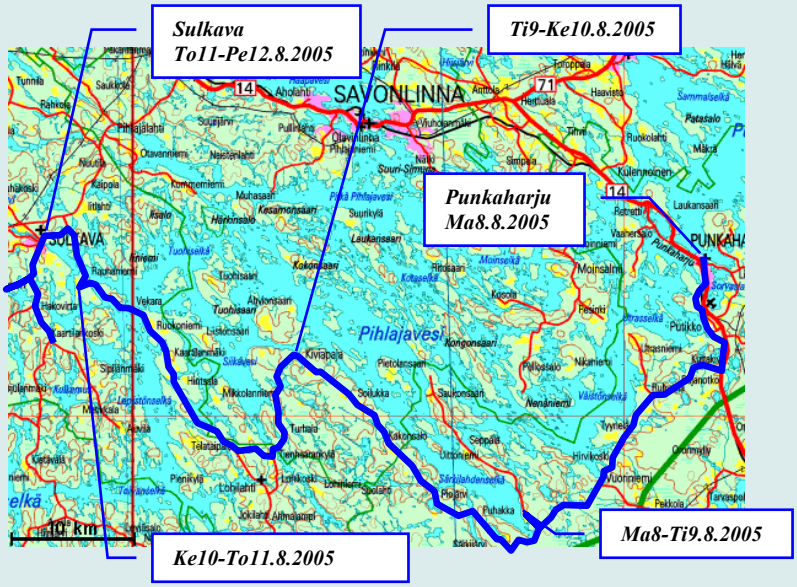
Niinpä, rengas tuli vaihdetuksi. Hieman kyllä pyörän kiinnitys arvelutti, kun jatkoimme matkaa Hakovirran siltaa kohden. Alamäessä en nyt oikein uskaltanut jarruttaa, sillä pelkäsin renkaan irtoavan. Aika hulppeita alamäkiä ja ylämäkiä olikin taas kertynyt matkallemme. Kaartilankoskella olimme juuri vanhan kaupan kohdalla tauolla, kun sain viestin Ripsiltä: melojat ovatkin Sulkavalla! Voimakkaiden tuulien takia Puumala jää haaveeksi! Tämän tiedon jälkeen pidimme Lahjan kanssa pienen neuvottelun ja päätimme lopulta kääntyä takaisin Sulkavalle. Ei ollut meidänkään mitään järkeä jatkaa matkaa.

Kaartilankoskelle mennessä olimme hädin tuskin ehtineet nähdä kauniin sammaleisen satumetsän alamäen hurjassa vauhdissa. Nyt ehti senkin kohdan katsoa vähän tarkemmin, kun alamäet poljettiin vaihteeksi ylös. Melojat olivat majoittuneet laivarantaan, ravintola Alanteen takapihalle. Lähes vastapäätä oli lapsuuteni kotiranta. Ja oikeastaan majoituimme lapsuuden koulukaverin kodin takapihalle! Ihan uskomaton fiilis! Kun kävelimme vielä illalla Lahjan kanssa hakemaan Osuuskaupasta jäätelöt hiljenneen kylän raittia kuljeskellen, tuntui jotenkin mukavalla tavalla kotoisalta ja yhtä aikaa vieraalta.

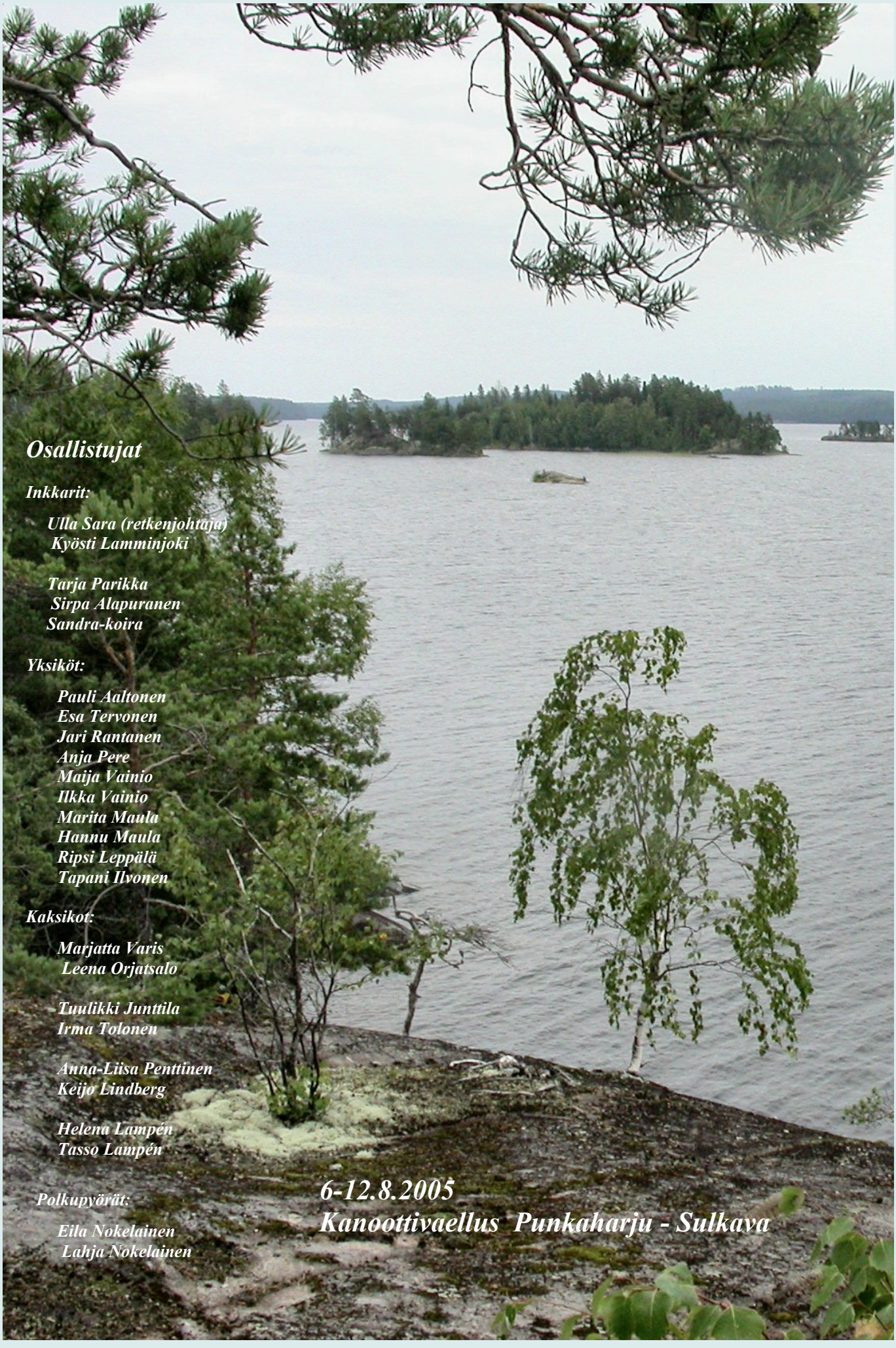
Illalla paistettiin taas lettuja. Tehtiin yhteistaikina, eikä Kösä tunkenut siihen epämääräisiä aineksia enempää kuin oli sopivaa... Kösän liekitystaito oli taas ihailtavissa. Lahja taisi nähdä tämän operaation ekaa kertaa elämässään.

Vatsat kylläisenä kömmittiin leikkikentän liukumäen juurella sijainneeseen telttaamme nukkumaan. Vettä alkoi sataa.

Pyöräretkemme pituus oli 145 km
Kartat:
Pyöräily GT -kartta no 4 (2005)
Suur-Saimaan kierros, fillariopas 3 (2004)

Eila

Osallistujat

Inkkarit:

Ulla Sara (retkenjohtaja)
Kyösti Lamminjoki

Tarja Parikka
Sirpa Alapuranen
Sandra-koira

Yksiköt:

Pauli Aaltonen
Esa Tervonen
Jari Rantanen
Anja Pere
Maija Vainio
Ilkka Vainio
Marita Maula
Hannu Maula
Ripsi Leppälä
Tapani Ilvonen

Kaksikot:

Marjatta Varis
Leena Orjatsalo

Tuulikki Junttila
Irma Tolonen

Anna-Liisa Penttinen
Keijo Lindberg

Helena Lampén
Tasso Lampén

Polkupyörät:

Eila Nokelainen
Lahja Nokelainen

6-12.8.2005
Kanoottivaellus Punkaharju - Sulkava

6.8.-12.8.2005 Kanoottivaellus Punkaharju – Sulkava

